

vække Betænkelse. I Fjordene, hvor Arealer er indskrænket, og hvor der findes Fiskearter, som der have stadigt Ophold, er Forholdet et andet; her vil maasse en passende, ikke for generende Fredning være paa sin Plads, men ogsaa her maa man gaa varomt frem og begynde med smaa Skridt. Efterhaanden som man gennem Ulsynet vinder mere Sikkerhed, kan man gaa videre, ifald det findes gavnligt.

Efter det saaledes Udviklede maa Flertallet tilraade Forsigtighed paa dette Omraade, og at der kun iwerkfattes Forandringer, hvor man med nogenlunde Sikkerhed kan skjønne, at man derved kan fremkalde et forpget Udbytte i Nutid og Fremtid.

Denne Tanke har man søgt at forme i hofølgende Vndringsforslag til Lovforslaget.

I. Saltvandsfiskeriet.

Til Kapitel 1.

Almindelige Bestemmelser.

I dette Kapitel findes de to vigtigste Paragrafer i hele Lovudkastet, nemlig 1 og 3. Spvbd § 1 angaar, da maa enhver, som kjender de her omhandlede Forhold, blive meget ubehagelig berørt ved at se, hvorledes fremmede Staters Underfaatter overfare vort Øterritorium og paa sine Steder drive der et meget udskraftigt Fiskeri til stor Skade for vort eget og en væsentlig Hindring for dets fremtidige Udvikling. Det er det første og væsentligste Punkt i hele Lovforslaget. Her synes ikke at være nogen Middelvej at gaa, naar man undtager Drefundet; det Gnefte, her er at gjøre, er ved et bestemt Forbud, som man vil hævde, at skaffe alt dette Uvæsen ud af Verden. Drifter man sig ikke dertil, men kun til Indskrænkning i de bestaaende Forhold, er man inde paa et Straaplan, som igjen fører tilbage til det Nuverende og maasse endnu mere yderliggaaende Forhold paa dette Omraade.

§ 3 angaar Bredeiernes Ret til Halegaardsfiskeri, en Ret, som har været Gjenstand for forskjellige Fortolkninger og fremkaldt megen Strid og ikke ubetydeligt Nationaltab. Ordningen af denne Sag paa en retfærdig og til alle Sider billig Maade har saa stor almen Interesse, at Lovgivningsmagten ikke bør lade denne Leilighed gaa fra sig, inden Sagen er bragt ind i en mere tilfredsstillende Form. Dette har Udvalgets Flertal troet at træffe i den til § 3 stillede Vndring. D. L. 5, 10, 43 hjemler Bredeierne Ret til Fiskeri med Halegaarde ud for Kysten, enhver ud

for sin Grund, derimod ikke med Halestader. Da det gennem et Andragende fra 21 Halegaardsfiskere er oplyst, at det sidstnævnte Fiskeri nu gennem Præzis har udviklet sig saaledes, at det drives paa indtil 24 à 26 Fods Dybde og i denne Udstrækning fordrer deres Ret respekteret, medens Fiskeri med Halegaarde ikke har været praktisk drevet til en større Dybde end 12 à 14 Fod, saa tror Flertallet, at en saadan Udstrækning af Bredeiernes Ret, som disse saaledes i Eiderens Løb have tilegnet sig, ikke har været dem tiltænkt ved ovennævnte Lovbestemmelse. Denne Lovbestemmelse tilliger vel Bredeierne Halegaardsret, men denne Ret kan fornuftigvis ikke gjælde i en større Udstrækning eller til en større Vanddybde, end den praktisk kan anvendes, og heller ikke gjælde for andre Redskaber end det nævnte. Da dette Redskab efterhaanden i alt Væsentligt er gaaet af Brug og erstattet af Halestader, har Udvalgets Flertal troet det rigtigt, at den Bredeierne egentlig lovhjemlede Forret til Fiskeri med Halegaarde ud for Kysten, ogsaa kom til at omfatte Brugen af Halestader; men paa Grund af, at Erfaringen har lært, som alt antydet, at Fiskeriet med de sidstnævnte Redskaber kan drives i en langt større Udstrækning end med Halegaarde, har man troet herfor at burde fastsætte en Begrændsning. Denne Begrændsning foreslaar man saaledes, at den Fredningsret, som Bredeieren bør tilkomme for sit Fiskeri, gjælder kun det Redskab, som er udsat i umiddelbar Forbindelse med Kysten, men derimod ikke de Redskaber, som mulig udsættes i Forbindelse med det nærmest Land udsatte. Man anser det nemlig for billig, naar Lovgivningsmagten meddeler Bredeieren samme Forret til Fiskeri med Halestader, som D. L. hjemler ham for Halegaardsfiskeriet, at han saa maa finde sig i denne Begrændsning, og det saa meget mere, som Forfatteren af D. L. vist aldrig har tænkt sig denne Bredeierens Forret i videre Udstrækning end for en fra Land udsat Halegaard, og Fredning for denne i saadan Udstrækning, at intet andet for dette skadeligt Fiskeri maa drives saaledes i dens Nærhed, at det skader Fiskeriet med denne.

De herhenhørende Vndringer ere i det Væsentlige overensstemmende med Aanden i Lovforslaget, saa Meningen med disse nærmest er at faae Tanken udtalt i en mere klar og bestemt Form.

Desuden stiller Flertallet Forslag til 3 nye Paragrafer til dette Kapitel; den første gaar ud paa at fiske Bredeieren, for hvis Lod der fremkommer Opgrøde af Siv og Rør, mod, at der i saadan Opvært drypes et for denne udelæggende Fiskeri. Den anden gaar ud paa at gjøre det muligt at Bestemmelsen i Lov af 4de Juli 1850 angaaende Forpligtelsen til Jord's Afstaaelse til Anlæg af Stier ogsaa kan anvendes paa saadanne til Landingspladser. Den 3die gaar ud paa at bemyndige Indenrigs-